

ΤΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ;

Ἡρεμία ἀπόλυτος ἐβασίλευε σήμερον ἐν τῇ πλάσει, γαλήνη ἀκύμαντος ἐν τῇ θαλάσῃ, αἰθήρια γαλανή εἰς τὸν οὐρανόν. Περιχαρῆς ὁ ἥλιος ἐθέρμαινε καὶ κατέλαμπε τὸν ἀγαλλόμενον κόσμον, τὸν ὅποιον ἐβασάνισε χθὲς ὁ μανιώδης Νότος καὶ ἡ θύελλα· οὐδ' ἔχνος ἀτμοῦ ἐθάμπωνε τὴν διαυγῇ ἀτμόσφαιραν καὶ καθαρὰ καθαρὰ τὰ βουνὰ τῆς Κεφαλληνίας ἐφαίνοντο ἐγγύτατα ὡς ἐκ τῆς εὐδίας. Μόνον οἱ λάλοι μάρτυρες, οἱ καταδότες τῶν ἀγρίων νησσῶν, ἐφλυάρουν διαρκῶς ραμφίζοντες τοὺς σεσηπότας καλάμους, καὶ δύο—τρεῖς ἀλκυόνες μὲ τὴν βασιλικὴν στολὴν των ἐπέτων ἀπὸ καλαμωτὴν εἰς καλαμωτὴν. Ἐνίοτε μέγας τις κέφαλος ἐτάραττε τὰ νερά, φυγαδεύων τὰ δειλὰ ψαράκια, καὶ πολυπληθεῖς οἱ καρκῖνοι, καταλιπόντες τὰς κρύπτας των, ἐτέλουν ἀνενόχλητοι τοὺς γάμους των ὑπὸ τὸν θαλπερὸν εὐεργέτην ἥλιον.

Ἀπῆλαιον καὶ ἐγὼ τὴν γαλήνην τοῦ κόσμου.

Ἄφησα εἰς τὴν πόλιν τὰς πολυταράχους μερίμνας καὶ τὰς βιωτικὰς ἀηδίας καὶ ἐκάθησα ν' ἀναπαυθῶ εἰς τὸ ἐπιθαλάσσιον παράπηγμα, τὸ πληροῦν μὲν χρήσεις καὶ προορισμοὺς πολυειδεῖς, ὀνομαζόμενον δὲ μετριοφρόνως ἀκαφενίον ἢ Ὡρέα Ἑλλάς». ὁ ὑπηρέτης μου ἔφερε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἀνεγίνωσκον τοὺς διαφόρους τίτλους.

«Τὸ ζήτημα τοῦ στρατοῦ.

Διαμελισθεῖσα γυνή.

Τὸ ψιμμύθιον τῶν Ὀττεντόττων· καταδίκη εἰς θάνατον δι' ὀλίγην μελάνην.

Οἱ ἡμίονοι τῶν Ἀβυσσινῶν καὶ ἡ καθαριότης.

Τί θέλει ὁ BEBEL—».

Πλὴν ὁ νοῦς μου ἦτο ἀπὼν καὶ τὸ βλέμμα μου ἐπλανᾶτο εἰς τὰς ποικίλας γραμμάς τῶν βουνῶν, τὸν ἀπειρον ὀρίζοντα, τὰ γλυκύτατα χρώματα, χωρὶς νὰ σταματήσῃ εἰς τίποτε· ἀσαφὲς ψυχικὴ κατάστασις ἐγγίζουσα εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, ἀνέκφραστος καὶ ἄδολος ἡδονή.

Πέραν ἐκεῖ τὰ καίκια εἶχον ἀπλώσῃ εἰς τὸν ἥλιον τὰ βραχένητα χθὲς πάνια των, κρεμάμενα οὕτως ἀπὸ τῶν ἰστῶν, ἀκίνητα ὡς ἐν ζωγραφίᾳ. Αἰφνὴς ἐσταμάτησε τὸ βλέμμα μου εἰς λευκὸν τι σημεῖον κινούμενον. Πῶς τὸ τολμηρὸν ἰστίον ἐκηλίδου τὴν γενικὴν ἡρεμίαν;

Ἦτο ἐν πριaráκι μὲ ἀπλωμένον τὸ πανί του· ἀλλ' εἰς μάτην· οὐδὲ
ῥιπή ἀνέμου τὸ ἐκόλπου καὶ ἐκρέματο ἐκεῖ ταλαντευόμενον καὶ ἀπηλ-
πισμένον· τὸ πριάρι ὠθεῖτο βραδύως διὰ σταλίκιου.

— Παράδοξον, ἐσκέφθη, τί θέλει αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ πριάρι εἰς τὴν
πόλιν, καὶ μὲ κρεμασμένον ἔτσι τὸ πανί του! τὰ καμάκια; δὲν εἶναι ἡ
ὥρα τους νὰ γυρίσουν· γιὰ τράινα; δὲν κάνει καιρός· τί νὰ εἶναι! Θὰ
εἶναι ἴσως κἀνεὶς καραβοκύρης ἱθαριῶν· ῥωμαλέος ψαράς μὲ τὴν πλατειὰν
ψάθαν του καὶ τὴν ἄσπρη βράκα του, καὶ πηγαίνει στὸ σπῖτι του· ποῖός
ξεύρει τί ἀνάγκη τὸν κράζει τὸν δυστυχῆ! ἴσως εἶναι ἄρρωστα τὰ παι-
δάκια του, ἴσως τοῦ μὴνυσε ἡ καπετάνισσα . . . Ἡ μὴν εἶναι καυμιὰ
καραβοκύρισα καὶ πῆγε χθὲς στὸ ἱθάρι νὰ ἰδῇ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ τὴν
ἐκλείπεν ἡ θαλασσοφορτοῦνα; ἡ καλὴ καραβοκύρισα καὶ γυρίζει σήμερα
στὸ σπῖτι τῆς· τὴν περιμένουν τὰ γορράκια τῆς, τὴν περιμένει ὁ παπᾶς
νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸ σαρανταλείτουργον· τὴν περιμένει ἡ φτώχεια τῆς
γειτονιάς· τὴν τιμημένη νοικοκυρὰ μὲ τὴν ἀνοιχτὴ καρδιά καὶ τὰ ἱλαρὰ
μάτια τῆς, μὲ ταῖς μακραῖς πλεξίδαις καὶ τὰ πλούσια στήθια τῆς. . .

Μὰ κύτταξε πῶς καταντεύεται ἐκεῖνο τὸ πανί! τί χρειάζεται ἔτσι
ἀπλωμένο χωρὶς νὰ παίρνῃ διόλου;

— Τὴ θέλτε ἄλλο τὴν Ἀκρόπολιν ἢ νὰ νῆ πάρου; ἐγρύλλισεν ὁ ὑπη-
ρέτης τοῦ καφενείου, γιατί θὰ ντῆ πλῆσω ἑπτὰ λεπτὰ σῆναν καφφε-
τζῆ ἀπανωχωρίτη.

— Πάρε τὴν.

Ἡ μὴν εἶναι ἡ κόρη τοῦ καραβοκύρη; ἡ καυμμένη εἰμπορεῖ νὰ ἦτον
ἄρρωστη καὶ πῆγε νὰναρρώσῃ στὸ ἱθάρι μεσ' στὸν ἄρμυρὸν ἀέρα τῆς
λίμνης. ὦ! πῶς θὰ κάθηται τώρα στὴ ρίζα στὸ κατάρτι, μὲ τὸ κεφάλι
ἀκουμδημένο στὸ ἀδύνατο χεράκι τῆς, μὲ τὸ λευκὸ μαντήλι στὸ λαιμό,
τὴν κεντητὴ ποδίτσα τῆς! τὴν καυμμένη! πῶς ἀδυνάτησε! πῶς τὰ
φλογερά τῆς μάτια ἔγειναν τώρα ὑγρά καὶ περιπαθῆ! πῶς τὸ χρῶμά
τῆς τὸ γλυκομελάχρονον ἔγεινε τόσο χλωμόν! Λὰς καὶ τῆς φέρουν
βάρος καὶ αἱ χονδραῖς κατὰμαυρικὲς πλεξίδαις τῆς—κληρονομία μητρική·
καὶ μόλις κινεῖται τὸ μαραμμένον καὶ ὠχρὸ χεῖλάκι τῆς νὰ τραγουδήσῃ

ἦθελα νὰ πεθῆνησκα

καὶ πάλι νάταν ψέμμα,

γιὰ νὰ βλεπα ποῖός μὰγαπᾷ

ποῖός λέει καλὸ γιὰ μένα.

Ἀλλὰ τί παράξενον πριάρι! πῶς κινεῖται τώρα ἔτσι! τώρα εἶχε τὴν
πλώρη στὸ γυαλό, καὶ νὰ ποῦ στρέφει στὸν Προκοπάνιστον· καὶ πῶς
ἀμπώνει ἀργὰ τὸ ἱθαροκόπελλο σὰν νάταν βαρυφορτωμένο! Τότε τὸ

βλέμμα μου ἔπεσεν εἰς ἄλλο σημεῖον· τὸ μόνον κινούμενον δὲν ἦτο τὸ πριάρι μὲ τὸ πανί· δεύτερον πριάρι τὸ ἠκολούθει κατὰ πόδας, στιβαρὸς ναύτης ὦθει καὶ ἀπέσυρε τὸ σταλίκι μὲ σύντονον, μὲ θαυμαστὴν γοργότητα· ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸ πρῶτον πριάρι κατεφθάνετο· τί νὰ εἶναι ; τότε ἄλλο ἀνάστημα διεγράφη εἰς τὸ δεύτερον πριάρι· αὐτὸς δὲν ἐλεύκαζεν ὡς ψαῖς· στίλβουσα ἀντανάκλασις ἐξεπορεύετο τῆς κεφαλῆς του, ὥσαντι ἦτο περιβεβλημένος διὰ χρυσῆς στεφάνης ὡς οἱ ἅγιοι· βεβαίως δὲν ἦτο ὁ ἅγιος Νικόλαος, θὰ ἦτο μᾶλλον κάποιος ἀξιωματικὸς μὲ καινουργεὲς πηλήκιον καὶ κατὰχρυσά γαλόνια· πλὴν τί θέλει ἐκεῖ ὁ ἀξιωματικὸς ; πῶς ; κυνηγεῖ τὴν ψαροπούλαν ; εἶναι ἐρωτικὴ συνέντευξις μελετημένη ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ πόντου, ὑπὸ τὰ βάσκανα βλέμματα τοῦ Ποσειδῶνος ; ἢ πρόκειται περὶ ἀπαγωγῆς ; καὶ ὁ χρυσοκέφαλος αὐτὸς σπαθοφόρος εἶναι εὐτυχῆς ἐραστῆς ; εἶναι τολμηρὸς ἀπαγωγεὺς ; ἢ μᾶλλον εἶναι ὁ προστάτης ἄγγελος, ὁ θεράπων τῆς Δίκης, ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου, καὶ καταδιώκει τὸν ἀπαγωγέα, τὸν ἀγροῖκον ψαῖν μὲ τὴν τραχεῖαν φωνὴν καὶ τὰς ὀζώδεις χεῖρας ; τί νὰ εἶναι ;

Ἄλλ' ἰδοὺ τὸν φθάνει· τότε δύο χεῖρες προέκυψαν ἀπὸ τὸ πρῶτον πριάρι κρατοῦσαι ἐν σακκίον πλήρες· πρέπει νὰ ἦτο βαρὺ πρᾶγμα ἐντὸς τοῦ σακκίου, διότι μόλις τὸ ἔσυρον ἔξω τοῦ χείλους καὶ μετὰ βίας τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμε μίαν χειρονομίαν, ὁ ψαῖς συνέστειλε τὸ ἰστίον, καὶ τὸ πρῶτον πριάρι ὠθούμενον συντόνως, ἔφυγεν ὡς βέλος πρὸς ταῖς Σκρόφαις.

ὦ ! εἶναι λοιπὸν μυστήριον· τί ἦτο τὸ βαρὺ σῶμα τὸ ἐντὸς τοῦ σακκίου, τὸ ῥιφθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ; ὦ ! ἐδῶ βεβαίως συμβαίνει ἔγκλημα, ἀνοσιούργημα· τί νὰ εἶναι ;

Τὸ δεύτερον πριάρι ἔστρεψε πρῶραν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ ἀξιωματικὸς ἀπεβιβάζετο χειρονομῶν καὶ βλασφημῶν.

— «Τὰ τέρατα· τοὺς ἀχρεῖους μὰ ἔννοια τους καὶ ξέρω τὰ λημέρια τους· νύχτα αὐριο εἶμαι γιὰ τὸ μύλο τοῦ Σίζα· θάφανίσω τὸ φεῖδι μέσ' στήν τρύπα του ! — παιδί, κάμε μου ἕναν καφφέ, φιλό καϊμάκι — θὰ τοὺς τσακίσω — ἔχεις καὶ παξιμάδια, κουλούρια, ψωμί, κουραμάνα ; ὅ,τι ἔχεις φέρε.

Ὁ ἀκάθαρτος ὑπηρέτης, μὲ τὸ ὀστεῶδες πρόσωπον καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιά, ἐθορυβήθη.

— «Κὺρ ἀξωματ'κέ, παρείμτσ' χάρ' κουραμάνα ἔχομε, μὰ εἶναι μερῶνε· τ' φρέσκ' νὴ κλειδῶν' ἢ ἀδερφόσι μ'· γιὰτ' ἔρχονται, παρείμτσ' χάρ' οἱ μουςτερῆδες καὶ νὴ τσ'μπᾶν, καὶ νὴ τρῶνε, παρήμτσ' χάρ.

— «Τοὺς κλέφταις, τοὺς ληστὰς τοῦ δημοσίου... φέρε μου ὅ,τι εἶναι·

— βρέ σύ, πῶς τὰ φκιάνεις ἔτσι τὰ μαλλιά σου; μὲ αὐγὰ τὰ λείφεις καὶ σγουρένουν ἔτσι; — τοὺς ζεύρεις, βρέ, αὐτοὺς τοὺς κακούθεις τοὺς ἀτίμους;

— «Ὁχι, μὰ τὰ οὔλα τὰ κουνίσματα, καπιτάνιε, δὲν τσ' ἔξερου.

— «Κλέφτης θᾶσαι καὶ σύ.

— «Ὁχι, μὰ τὴν Παναγία τ' αἰ Παντελεημόνο, δὲν εἶμαι.

— «Ἄϊ στὸ διάβολο· ἔχεις καμμιὰ ἐφημερίδα βρέ; τὴν Ἐφημερίς;

— «Ἔχουμε τὸν Ἀχελῷο.

— «Πνέξου μέσα, ζευζέκη.

Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμή νὰ πλησιάσω τὸν κ. ἀνθυπολοχαγόν.

— «Ἐλα ἔδῳ, παιδί, εἶπα, δῶσε τὸ Ἄστυ στὸν κ. ἀξιωματικόν, ἂν θέλῃ.

— «Ἄ! εὐχαριστῶ, κύριε· λέγει τίποτε γιὰ τοὺς προδιβασμούς;

— «Δὲν λέγει, μὰ...

— «Εἶναι βέβαιοι θὰ πῆτε· τὸ ξεύρω, μὰ, τέλος πάντων...

— «Κοπιάζετε πολὺ, κ. ἀνθυπολοχαγέ, ὑπὲρ τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

— «Τὰ τέρατα!

— «Μὰ τί ἦτο πάλι μέσ' στὸ πριάρι;

— «Τί ἄλλο νᾶναι; ἓνας κατεργάρης εἶχε χαθάνι, κέκοθε πίσω ἀπὸ τὸ πανί, καπνὸ καὶ σὰν τὸν ζύγωσα, χάπ νὰ τὸν ἀδράξω, τὸρριψε στὴ θάλασσα καὶ φοῦ... Εὔρε λύκον, καθβαλίκια τώρα.

Μεσολόγγιον.

Α. Τραυλαντώνης

ΣΤΗΝ ΣΦΙΓΓΑ'

Παρθένα λιονταρόκορμη,¹ μυστήριον πετρωμένο,

Ὅταν ἐμπρός σου σκεπτικός καὶ μ' ἀπορία μένω,

Τὸ χωματένιο μου κορμί

Ἵσ' νὰ πετρώνεται κι' αὐτὸ νομίζω ἴσ' νὰ καὶ ἴσ' νὰ.

Κι' ὁ νοῦς μου φτερωτὸς πετᾷ σὲ χρόνια περασμένα

Μὲ θεία κι' ἀκράτητη ὄρμη.

¹ Ἐκ τῆς ὅσον οὐπω δημοσιευομένης συλλογῆς τοῦ ἄρτι κατὰ τὸν Φιλαδέλφειον διαγωνισμὸν βραβευθέντος ποιητοῦ κ. Γ. Στρατηγῆ καὶ ἐκ τῆς σειρᾶς ἰδίως τῶν Αἰγυπτιακῶν, παρέχουμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ὡς δεῖγμα τὸ παρὸν πλήρες κάλλους καὶ ἐμπνεύσεως ποίημα.